

[Hanne Budtz.]

sætte sig det, når andre medlemmer af udvalget mente, det var praktisk. Det er klart, at det er en fremgangsmåde, der gælder både for mænd og kvinder, og specielt for svangre kvinder er der altså nogle særlige bestemmelser. Jeg vil også gerne fremhæve den sociale indikation som noget nyttigt og rigtigt og lægge vægt på de bestemmelser, der indføres om ægtefællernes stillingtagen til, om det i det enkelte tilfælde skal være den ene eller den anden ægtefælle, idet det jo bemærkes, at indgrebet medfører betydelig større risiko for kvindens vedkommende.

Hvad angår kastration, er det ganske særlig interessant her, at man i lovforslaget går over til frivillighedens princip. Jeg synes i øvrigt nok, det har været interessant at følge de diskussioner, der igennem årene har været i forbindelse med le Maires disputats i sin tid, og se den kritik, der både herhjemme og ude er rejst, fordi vi i Danmark havde en lovgivning, der måske gik urimelig langt ud over, hvad man bør gøre i en stat, der hylder princippet om det enkelte menneskes og legemets integritet. Her har mit parti i hvert fald en positiv indstilling med hensyn til at komme bort fra denne lovgivning, der altså heller ikke har været benyttet. Det er således nævnt, at der i 8 domme er taget det forbehold, som der foruden til at dømme er hjemmel til i den gældende lovgivning, nemlig forbehold med hensyn til senere at tage spørgsmålet om kastration op, men tvungen kastration er altså ikke gennemført i disse tilfælde. Jeg synes også, det har været interessant i betænkningen at se en redegørelse for, hvordan de 900 indgreb, der er foretaget på dette område, er blevet bedømt ud fra et videnskabeligt synspunkt.

Jeg er enig i, at de fleste af bestemmelserne er egnede til at behandles nærmere i et udvalg, ligesom vi er enige i den nye fremgangsmåde vedrørende sterilisation og den stadig gældende fremgangsmåde vedrørende kastration, hvor det er justitsmini-

steriet, der efter indhentet erklæring fra retslægerrådet skal tage stilling. Vi vil medvirke positivt i et udvalgsarbejde.

Hanne Reintoft: I mit parti synes vi, at forslaget til en ny lov om sterilisation og kastration er et fremskridt, selv om vi på enkelte punkter kan ønske ændringer og forbedringer. For mig at se er det hensigtsmæssigt, at afgørelsen om tilladelse til sterilisation nu skal underlægges mødrehjælpens samrådsinstitution. Dette er en naturlig følge af, at mødrehjælpen modtager stadig flere anmodninger om sterilisation, ligesom mødrehjælpen på udmærket vis hidtil har tilvejebragt de fornødne oplysninger, der danner grundlag for beslutningerne.

Jeg må dog hertil føje, at når vi nu i folketinget pålægger mødrehjælpen endnu en opgave, må vi også give den mulighed for at løse opgaven, uden at det går ud over mødrehjælpens andre funktioner. Det er vigtigt, at vi, når vi tillægger mødrehjælpen opgaver i forbindelse med svangerskabsafbrydelse og sterilisation, samtidig sikrer, at der ikke sker nogen begrænsning i dens muligheder for at udføre det sociale hjælpearbejde, som er den grundlæggende tanke bag mødrehjælpsinstitutionen. Det er der fortsat stort behov for, og det er nødvendigt, at mødrehjælpen bevarer den tillid, som befolkningen nu har til institutionen.

I lovforslaget har man foretrukket at lade justitsministeriet være ankeinstans. Denne afgørelse kan diskuteres, men jeg må i hvert fald udtrykke ønsket om, at der i loven indføres en bestemmelse om, at ansøgere orienteres om muligheden for og fremgangsmåden ved anke. Det sker for tit, at befolkningen får en afgørelse fra en offentlig myndighed uden at føle sig klart orienteret om de ankemuligheder, loven giver.

Endvidere mener jeg, at justitsministeriet må pålægges en forpligtelse til at følge samrådenes beslutningspraksis og medvirke til ensartede afgørelser på dette område.